

REBECCA BLACKHORSE

A dân háza

Szürke köd telepedett a városra, mint minden ősszel. Hosszú, álmos napok követték egymást, a nap körvonalait csak ritkán lehetett kivenni a piszkos égbolton. Még a vörös és okker színű falevelek is kifakultak, mire a földre hullottak.

A ház előtt álló rejtélyes fűz kissé elhanyagolt ágai tétován simogatták a közelben parkoló teherautó oldalát. Vagy fél tucat munkás hordta be a közeli ház belsejébe a hatalmas dobozok és bútorok tömkelegét. Siettek, mert jól ismerték a környéket, és nem akartak többet időzni errefelé, mint amennyi szükséges. A dobozokat a bejárathoz közel halmozták fel, a bútorokat pedig saját belátásuk szerint szortírozták szét az emeleti és földszinti helyiségek között. Ha valami nem tetszik, átrendezi majd, aki akarja. Ebben a tempóban mindössze két órát tartott kiüríteni a teherautót, és már pucoltak is – előtte persze mind zsebre vágta a pluszpénzt.

Stigr Hermansen a munkásokat a fűzfa árnyékából figyelte, hogy ne legyen útban. Volt egy visszafozott próbálkozása az első karosszék bevitelkor, hogy útmutatásokat adjon, de mivel a munkások nem mutatkoztak fogékonynak az instrukcióira, neki pedig nem sok kedve volt magyarázkodni, végül csendes visszavonulót fűjt.

A teherautó már ki is fordult az utcából, mire Hermansen végül elszánta magát. A fűzfa marasztalta volna még, ágai óvón pihentek Hermansen vállán, pontosabban hosszú, sötétbordó szövetkabátja vállain. A ház felé fordult, amely pontosan úgy nézett ki, ahogyan azon a bizonyos felvételen. Lassú léptekkel

indult a bejárat felé. Ódivatú, komorszürke falú ház volt, sötétbarnára öregedett tetőzettel. Az ablakok függöny nélkül, kissé homályosan fénylettek. Lenne mit javítani rajta, de ez nem számít, csak az, hogy a ház immár Stigr Hermansen tulajdona.

„Új ház, új város, új élet” – gondolta, miközben áthaladt a vadul burjánzó rózsabokrok között.

Az ingatlanos meglepően gyorsan teljesítette a megbízást. Még huszonnégy óra sem telt el az első megbeszélés után, amikor átküldte a házról készült felvételeket meg az alaprajzot. Hermansen nem akart ide-oda utazgatni, így megbízva a férfiban aláírta a szerződést. Azt furcsállotta ugyan, hogy olyan alacsony az ára, de az ingatlanos megnyugtatta, ez csupán a ház állapota miatt van így – mint látható: ráférne egy alapos felújítás –, majd bizalmasan közölte, hogy a házban valamilyen oknál fogva gyakran nincs térerő. Hermansen hitte is meg nem is, hogy ez a két érv eléggé sokat nyom a latban, de sürgette az idő, így nem töprengett tovább.

Fogadóbizottságra ugyan nem számított, de egyik két báméskodó talán idetévedhetett volna, és a jelek szerint az álláshirdetésre, ami elméletben két napja jelent meg a helyi lapban, sem igazán tolongtak a jelentkezők. Az utca Hermansent leszámítva teljesen kihalt volt, néptelen.

„Talán a házvezetőnő kifejezés ment ki a divatból – futott át Stigr Hermansenen, amikor a bejárathoz ért. – Újra kell fogalmaznom, és tisztaságfelügyeleti managert írni.”

Jó félórába telt, mire sikerült a könyvekkel teli dobozokat átcusztatnia a dolgozószobába. Mivel ez a helyiség volt számára a legfontosabb, először ezt akarta rendben tudni. Az rögtön feltűnt a berendezéssel kapcsolatban, hogy minden mozgatható darab hiányzott, csak a falba épített vagy szállításra alkalmatlanul nagy elemek maradtak meg. Ez részben pont megfelelt, mert így saját, jól megszokott bútorainak volt hely bőven, viszont különösnek látszott az az alaposág, ahogy az épületet „kipucolták”.

Hermansen beállította az egyik doboz tetejére a CD-lejátszót – egyszerű, de igen hasznos szerkezet –, és hogy megadja a pakolás ütemét, hagyta, hogy Peer Gynt újra és újra besétáljon a hegyi király barlangjába. Észre sem vette közben, hogy beesteledett, mert a villany folyamatosan égett. Aztán hirtelen eszébe jutott, hogy be kellene zárnia. Átvágott a dobozoktól zsúfolt, amúgy igen tágas előszobán, majd csupán megszokásból kinyitotta a bejárati ajtót.

Az utcai lámpa ködös fénye furcsa glóriába vonta a ház előtt terebélyesedő fűzfa koronáját, melynek ágai lassan, a felélénkült szélnek köszönhetően méltóságteljesen integettek Hermansen felé. A fűz volt az egyetlen élőnek tűnő lény, amerre szem ellátott, minden más mozdulatlan, élettelennek tűnt.

Stigr Hermansent egyetlen pillanatra kirázta a hideg. Érezte, ahogy minden porcikája beleremeg, ahogy a szél bebújik a ruhája alá, és a bőrét simogatja. Becsukta az ajtót, majd elfordította a kulcsot. Rátolta a két hatalmas pántot alul és felül is, bár maga sem tudta, miért.

Ahogy visszafelé fordult, ráébredt, hogy reggel óta egy falatot sem evett. Ez pont egybeesett azzal a felismeréssel, hogy a hátsó bejáratot is – ami történetesen a konyhából nyílik – ellenőrizni kellene. Valamilyen különleges indíttatásnál fogva a munkások a hatalmas hűtőtáskát és a hűtőt a konyhában helyezték el, így azzal nem kellett külön vesződni. Miután Hermansen beállította a hűtőt, és az a benne szétáradó elektromosság hatására halkán dorombolni kezdett, nekilátott belepakolni. Ekkor akadt a kezébe az az üveg bor, amit még tegnap este rejtett el magának, hogy a következő napon legyen mivel megünnepelni a beköltözést.

„A házhoz tartozik egy borpince is – ugrott be hirtelen az alaprajz. – De nem valószínű, hogy akár egy fél üvegnyit is hagytak volna, ha már a könyvtárat olyan alaposan kipakolták.”

Mindenesetre felvillanyozta a tény, hogy egy rövid expedícióval színesebbé teheti a házban töltött első napot.

A pince lejárata az előszobában található lépcső alatt húzódott. Helytakarékos és praktikus megoldás.

Hermansen felkapcsolta a villanyt, a következő pillanatban pedig a lépcsősor fényárban úszott. Az új tulajdonos lassú léptekkel haladt lefelé. A pince, várakozásaival ellentétben, egyetlen nagyobb helyiségből állt, amelyet kovácsoltvasból készült rácsozattal szabdaltak több fülkére. A lépcsővel szemben rögtön fel is fedezte az üresen ásítozó borosrekeszeket, de ha már lent volt, elhatározta, hogy alaposabban körülnéz.